Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a treia)

14 decembrie 2018 *

[Text rectificat prin Ordonanța din 22 ianuarie 2019]

„Funcție publică – Funcționari – Reforma statutului din 2014 – Concediu pentru interese personale – Angajare concomitentă ca agent temporar – Măsuri tranzitorii privind anumite modalități de calcul al drepturilor la pensie – Cerere de decizie anticipată – Act care lezează – Finalitatea măsurilor tranzitorii – Aplicare *ratione personae* – Încadrare în muncă”

În cauza T-128/17,

Isabel Torné, funcționar al Comisiei Europene, cu domiciliul în Algés (Portugalia), reprezentată de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

reclamantă,

susținută de

Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (**ACER**), reprezentată inițial de S. Manessi, ulterior de P. Martinet, în calitate de agenți, asistați de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

de

Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex), reprezentată de H. Caniard și de S. Drew, în calitate de agenți, asistați de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

de

Agenția Europeană pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție (eu-LISA), reprezentată de M. Chiodi, în calitate de agent, asistat de D. Waelbroeck și de A. Duron, avocați,

de

Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă (**EMSA**), reprezentată de S. Dunlop, în calitate de agent, asistat de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

de

Autoritatea Bancară Europeană (ABE), reprezentată de S. Giordano și de J. Overett Somnier, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: franceza.

de

Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA), reprezentată de A. Lorenzet și de N. Vasse, în calitate de agenți, asistați de S. Orlandi și de T. Martin, avocați,

și de

Biroul European de Sprijin pentru Azil (**EASO**), reprezentat inițial de W. Stevens, ulterior de M. Vitsa, în calitate de agenți, asistați de A. Duron, avocat,

interveniente,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată inițial de G. Berscheid și de A.-C. Simon, ulterior de G. Berscheid și de L. Radu Bouyon și, în sfârșit, de G. Berscheid și de B. Mongin, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE prin care se solicită anularea deciziei Comisiei de respingere a cererii reclamantei din 16 decembrie 2015 privind adoptarea unei decizii anticipate de stabilire a datei încadrării sale în muncă în sensul dispozițiilor tranzitorii din anexa XIII la Statutul funcționarilor Uniunii Europene referitoare la anumite modalități de calcul al drepturilor la pensie,

TRIBUNALUL (Camera a treia),

compus din domnii S. Frimodt Nielsen, președinte, I. S. Forrester și E. Perillo (raportor), judecători,

grefier: domnul L. Ramette,

având în vedere faza scrisă a procedurii și în urma ședinței din 16 octombrie 2018,

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 16 aprilie 2006, reclamanta, doamna Isabel Torné, a fost numită funcționar la Comisia Europeană, cu gradul A 6, devenit ulterior AD 6.

2 La 1 februarie 2012, în temeiul dispozițiilor articolului 40 din Statutul funcționarilor Uniunii Europene (denumit în continuare „statutul”), fiind încadrată cu gradul AD 8 treapta întâi, reclamanta a intrat, la cererea sa, în concediu pentru interese personale, fără plată.

3 În aceeași zi, reclamanta a fost însă angajată de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex) ca agent temporar, în grupa de funcții AD, cu gradul 12 treapta a doua, printr-un contract încheiat în temeiul articolului 2 litera (a) din Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Uniunii Europene (denumit în continuare „RAA”), astfel cum era în vigoare la acea dată, pentru a exercita funcția de șef al unității „Resurse umane și servicii”.

4 După aproape doi ani, statutul și RAA au fost modificate de legiuitorul Uniunii Europene (în continuare, „reforma din 2014”). Noul articol 77 din statut, aplicabil de asemenea agenților temporari ca urmare a trimiterii efectuate de articolul 39 alineatul (1) din RAA, stabilește, la al doilea paragraf, un nou coeficient anual de acumulare a drepturilor de pensie, coeficientul anterior de 1,9 % fiind astfel înlocuit cu un coeficient, mai puțin favorabil, de 1,8 %. Al cincilea paragraf al aceluiași articol 39 alineatul (1) din RAA a prevăzut, în plus, că vârsta de pensionare va crește de la 63 la 66 de ani.

5 A fost prevăzut de asemenea un regim tranzitoriu între fostele și noile dispoziții statutare. Astfel, articolul 21 al doilea paragraf din anexa XIII la statut, referitoare la „[m]ăsuri tranzitorii aplicabile funcționarilor Uniunii”, prevede, mai întâi, că funcționarii „încadrați în muncă în perioada cuprinsă între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2013” continuă să aibă dreptul, în pofida intrării în vigoare a noului articol 77, la un coeficient anual de 1,9 % pentru drepturile de pensie.

6 În plus, potrivit articolului 22 alineatul (1) al patrulea paragraf din anexa XIII la statut, „pentru funcționarul în vârstă de cel puțin 45 de ani la 1 mai 2014 încadrat în muncă în perioada cuprinsă între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2013, vârsta de pensionare rămâne 63 de ani”.

7 Pe de altă parte, astfel cum precizează considerentul (34) al Regulamentului (UE, Euratom) nr. 1023/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 22 octombrie 2013 de modificare a [statutului] și a [RAA] (JO 2013, L 287, p. 15) și având în vedere numărul mare de agenți temporari din cadrul agențiilor și necesitatea de a defini în acest sector specific o politică de personal coerentă, a fost instituită prin articolul 2 litera (f) din RAA o nouă categorie de agenți temporari, angajați de agenții (denumiți în continuare „agenți din agenții”), și au fost stabilite o serie de norme specifice în ceea ce privește această nouă categorie.

8 În consecință, contractul încheiat de reclamantă cu agenția Frontex a fost convertit de drept, începând de la 1 ianuarie 2014, într-un contract de agent temporar, în temeiul articolului 2 litera (f) din RAA, în conformitate cu articolul 6 din anexa la acest regim, referitoare la măsurile tranzitorii aplicabile agenților care intră sub incidența regimului în discuție.

9 [Astfel cum a fost rectificat prin Ordonanța din 22 ianuarie 2019] La 1 iunie 2015, reclamanta a plecat de la Frontex pentru a fi angajată în aceeași zi de Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă (EMSA), prin încheierea unui contract în temeiul articolului 2 litera (f) din RAA, în calitate de șef al departamentului „Corporate services”. Articolul 3 din contractul menționat prevedea că aceasta va continua să fie încadrată în gradul AD 12 treapta a treia și își va păstra vechimea în gradul de la 1 februarie 2012 și în treapta de la 1 februarie 2014. Articolul 4 din acest contract prevedea că data expirării acestui contract ar fi aceeași cu cea stabilită prin contractul anterior încheiat de reclamantă cu Frontex, și anume 31 ianuarie 2017. Conform articolului 5, contractul în discuție a fost reînnoit în condițiile aplicabile agenților din agenții, permițând, prin urmare, reclamantei să își continue și în prezent activitatea la EMSA.

10 Pe de altă parte, trebuie arătat că articolul 1 alineatul (1) din anexa la RAA, referitoare la măsurile tranzitorii aplicabile agenților care intră sub incidența regimului menționat, a prevăzut printre altele că dispozițiile articolelor 21 și 22 din anexa XIII la statut menționate la punctele 5 și 6 de mai sus, și anume continuitatea în privința coeficientului anual de acumulare (articolul 21) și continuitatea în privința vârstei de pensionare (articolul 22), se aplică prin analogie celorlalți agenți „încadrați în muncă” la 31 decembrie 2013.

Procedura precontencioasă

11 La 16 decembrie 2015, reclamanta a formulat o cerere, în sensul articolului 90 alineatul (1) din statut, la directorul Oficiului „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) al Comisiei pentru a obține din partea autorității abilitate să încheie contractele de muncă (denumită în continuare

„AAIC”) o decizie de stabilire anticipată a anumitor elemente de calcul al drepturilor sale de pensie (denumită în continuare „cererea din 16 decembrie 2015”). Aceasta a solicitat în esență să i se confirme că, după intrarea în vigoare a reformei din 2014, va continua să beneficieze, în pofida transferului său la EMSA, de coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie de 1,9 % și de vârsta de pensionare în vigoare înainte de 1 ianuarie 2014, și anume 63 de ani.

12 Cererea din 16 decembrie 2015 a făcut mai întâi obiectul unei respingeri implicite, la 16 aprilie 2016, confirmată, în continuare, printr-o respingere explicită survenită, la 29 aprilie 2016, printr-o notă a șefului unității „Pensii” a PMO (denumită în continuare „nota din 29 aprilie 2016” sau „decizia atacată”).

13 În nota din 29 aprilie 2016, șeful unității „Pensii” a PMO a indicat în esență reclamantei că decizia a cărei adoptare o solicita putea fi adoptată, pe plan administrativ, numai „la momentul încetării raporturilor [sale] de muncă și în temeiul statutului în care aceasta [se] va afla la momentul acestei încetări”.

14 Nota din 29 aprilie 2016 preciza totuși că „noile norme statutare se aplică atunci când există o discontinuitate în cariera unui agent”, că „[s]chimbarea angajatorului este considerată ca fiind o astfel de discontinuitate”, că „[a]ceasta implică faptul că, pentru perioada de încadrare în muncă [ulterioară] încheierii contractului cu EMSA, sunt aplicabile normele statutare [existente] la momentul începerii contractului [menționat]” și că, „[p]entru această perioadă, drepturile de pensie vor fi stabilite pe baza vârstei [de pensionare] de 66 de ani și [a] coeficientului de acumulare de 1,80 %”.

15 În sfârșit, nota din 29 aprilie 2016 sublinia de asemenea că reclamanta „își păstr[a] drepturile în temeiul statutului [său] de funcționar al Comisiei, care [nu] încetase”.

16 La 18 iulie 2016, reclamanta a formulat în fața AAIC o reclamație în temeiul articolului 90 alineatul (2) din statut, îndreptată împotriva răspunsului la cererea din 16 decembrie 2015. Prin decizia din 16 noiembrie 2016, AAIC a respins reclamația menționată ca inadmisibilă, pentru motivul, în esență, că nota din 29 aprilie 2016 nu constituia o decizie, ci o simplă informare întemeiată pe normele statutare actuale.

Procedura și concluziile părților

17 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 27 februarie 2017, reclamanta a formulat prezenta acțiune.

18 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, reclamanta a solicitat, în conformitate cu articolul 69 litera (c) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, suspendarea procedurii pentru a aștepta ca decizia prin care se pune capăt procedurii în cauza T-769/16, Picard/Comisia, să dobândească autoritate de lucru judecat. Prin decizia din 5 aprilie 2017, după ascultarea Comisiei, președintele Camerei a treia a admis această cerere.

19 Prin înscrisul depus la grefa Tribunalului la 21 martie 2017, Comisia a invocat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

20 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 15 iunie 2017, Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER), Frontex, Agenția Europeană pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție (eu-LISA), EMSA, Autoritatea Bancară Europeană (ABE), Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) și Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO) au formulat cereri de intervenție în prezenta cauză, în susținerea concluziilor reclamantei.

21 Prin decizia din 18 iulie 2017, după ascultarea părților principale, președintele Camerei a treia a decis reluarea procedurii, în conformitate cu articolul 70 alineatul (2) din Regulamentul de procedură.

22 La 1 septembrie 2017, reclamanta a depus observații cu privire la excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie (a se vedea punctul 19 de mai sus).

23 Prin Ordonanța Tribunalului din 5 octombrie 2017, excepția de inadmisibilitate a fost unită cu fondul.

24 La 20 noiembrie 2017, Comisia a depus memoriul în apărare. Prin scrisoarea din 6 decembrie 2017, reclamanta a renunțat la depunerea replicii.

25 Prin Ordonanța președintelui Camerei a treia din 13 decembrie 2017, au fost admise cererile de intervenție în susținerea concluziilor reclamantei ale ACER, Frontex, eu-LISA, EMSA, ABE, ESMA și EASO.

26 La 26 și la 27 ianuarie 2018, intervenientele au depus memorii în intervenție. Prin scrisoarea din 12 februarie 2018, reclamanta a renunțat la depunerea observațiilor și, la 15 februarie 2018, Comisia a depus observații cu privire la memoriile menționate.

27 Prin scrisoarea din 26 februarie 2018, reclamanta a formulat, în conformitate cu articolul 106 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, o cerere motivată pentru a fi ascultată în cadrul unei ședințe de audiere a pledoariilor. Tribunalul a admis această cerere și a deschis faza orală a procedurii.

28 Prin scrisoarea depusă la grefa Tribunalului la 10 octombrie 2018, ABE a informat Tribunalul cu privire la faptul că renunță să participe la ședință.

29 Printr-o măsură de organizare a procedurii, Tribunalul a invitat Comisia să răspundă la o întrebare scrisă. Comisia a dat curs acestei cereri în termenul stabilit.

30 Reclamanta solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

31 Comisia solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii ca vădit inadmisibilă;

– în subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

32 Intervenientele solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

Cu privire la admisibilitate

Argumentația părților

33 Comisia susține că, în lipsa unui act care lezează, prezenta acțiune este vădit inadmisibilă.

34 Cu titlu introductiv, Comisia amintește că nicio dispoziție statutară nu impune în mod expres instituției în cauză să stabilească în mod anticipat, în privința funcționarului care solicită aceasta înainte de pensionarea sa efectivă, anumite elemente de calcul al cuantumului drepturilor sale de pensie. Dimpotrivă, statutul nu ar consacra nicidecum în acest domeniu un fel de principiu al certitudinii în ceea ce privește stabilirea drepturilor de pensie anterior datei pensionării. Astfel, articolul 40 din anexa VIII la statut ar prevedea că lichidarea drepturilor de pensie ale unui funcționar are loc la momentul la care are dreptul la pensie.

35 Prin urmare, Comisia arată, în primul rând, că, în speță, nota din 29 aprilie 2016 nu constituie o decizie, cu alte cuvinte, un act care lezează, ci o simplă informare întemeiată pe normele statutare.

36 În al doilea rând, Comisia susține că, la momentul formulării cererii din 16 decembrie 2015, administrația nu cunoștea toate elementele de calcul al drepturilor viitoare de pensie ale reclamantei și continuă de altfel să nu le cunoască nici în prezent. În opinia sa, informația referitoare la data de încadrare în muncă a reclamantei, precum și cea referitoare la vârsta pe care o avea aceasta la intrarea în vigoare a reformei din 2014 îi permit cel mult să estimeze cuantumul acestor drepturi de pensie.

37 Comisia apreciază că abia la momentul pensionării reclamantei va fi în sfârșit cunoscut cu certitudine cadrul juridic aplicabil acesteia, inclusiv, eventual, alte norme tranzitorii adoptate între timp, și numai în aceste împrejurări va putea fi luată în considerare în mod definitiv întreaga carieră a acesteia în scopul calculării cuantumului pensiei pentru limită de vârstă.

38 Potrivit Comisiei, coeficientul actual de acumulare a drepturilor de pensie poate eventual să mai varieze în timp, iar reclamanta poate dobândi de asemenea drepturi de pensie diferențiate în funcție de evoluția carierei sale, astfel cum prevede, de exemplu, articolul 77 al treilea paragraf din statut, în cazul detașării. În ceea ce privește vârsta de pensionare, aceasta ar face obiectul unei evaluări actuariale cincinale cu scopul precis de a asigura echilibrul sistemului de pensii al Uniunii, în conformitate cu articolul 83a alineatul (3) din statut. Prin urmare, nu ar putea fi exclusă creșterea în timp a acestui factor înainte de pensionarea reclamantei.

39 În al treilea rând, Comisia susține că, presupunând chiar că anumite elemente de calcul al drepturilor de pensie ale reclamantei ar fi fost deja cunoscute la momentul cererii din 16 decembrie 2015, acțiunea este totuși inadmisibilă deoarece, dat fiind că drepturile de pensie sunt „în curs de formare”, conținutul lor ar putea fi stabilit printr-o decizie „definitivă” doar la pensionarea acesteia.

40 În sfârșit, o asemenea soluție ar fi conformă cu cea reținută în Hotărârea din 12 februarie 1992, Pfloeschner/Comisia (T-6/91, EU:T:1992:13, punctele 26 și 27).

41 În ședință, Comisia a subliniat, pe de altă parte, în această privință că Hotărârea din 1 februarie 1979, Deshormes/Comisia (17/78, EU:C:1979:24, punctul 10), în care Curtea a admis că stabilirea anticipată a unui element de calcul al drepturilor de pensie constituie un act care lezează, se înscrie într-un context special, care nu este pertinent în speță.

42 Reclamanta, susținută de intervenientă, apreciază în schimb că răspunsul la cererea din 16 decembrie 2015, formulată în temeiul articolului 90 alineatul (1) din statut, este un act care lezează, în măsura în care acest răspuns constituie o abținere de a adopta o măsură impusă de statut, în sensul articolului 90 alineatul (2) din acesta. Ea apreciază de asemenea că nota din 29 aprilie 2016 este un act care o lezează, conținutul acesteia privând-o de aplicarea dispozițiilor tranzitorii în discuție.

Aprecierea Tribunalului

43 Trebuie amintit, în primul rând, că, potrivit unei jurisprudențe constante, „pot fi considerate acte care lezează numai actele care produc efecte juridice obligatorii care afectează direct și imediat situația juridică a persoanelor interesate, modificând [de asemenea] în mod distinct situația lor juridică” (a se vedea Hotărârea din 13 octombrie 2015, Comisia/Verile și Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, punctul 28 și jurisprudența citată).

44 În speță, este cert că, în raport cu obiectul cererii din 16 decembrie 2015, șeful unității „Pensii” a PMO a luat în mod clar poziție, în nota din 29 aprilie 2016, cu privire la modificarea elementelor de calcul al cuantumului drepturilor viitoare de pensie ale reclamantei, și anume, pe de o parte, cel al coeficientului anual de acumulare a drepturilor menționate și, pe de altă parte, cel al vârstei de pensionare a reclamantei. Pe de altă parte, potrivit Comisiei, aceste modificări au fost decise ca urmare a schimbării angajatorului reclamantei, această schimbare intervenind după intrarea în vigoare a reformei din 2014 (a se vedea punctul 13 de mai sus). Comisia apreciază, așadar, că PMO a adaptat anumiți factori care intră în calculul drepturilor sale de pensie ca urmare a schimbării menționate a angajatorului, respectiv în urma unei modificări substanțiale a raportului contractual de muncă al reclamantei.

45 Or, trebuie să se constate că, prin conținutul său, o asemenea luare de poziție nu poate fi considerată ca incluzând simple informații referitoare la conținutul dispozițiilor din statut care privesc drepturile de pensie și modul de calcul al acestora după intrarea în vigoare a reformei din 2014.

46 Astfel, în nota din 29 aprilie 2016, șeful unității „Pensii” a PMO o informează pe reclamantă că, în urma încheierii noului contract cu EMSA la 1 iunie 2015, aceasta este data la care trebuia să se considere, în scopul aplicării regimului tranzitoriu prevăzut în cadrul reformei din 2014, că a „fost încadrată în muncă”. De aici rezultă în mod concret că, pe de o parte, în temeiul acestei note, vârsta de pensionare a reclamantei a devenit în prezent, potrivit reglementării actuale, 66 de ani (în loc de 63 de ani) și că, pe de altă parte, coeficientul anual de acumulare a drepturilor sale de pensie a trecut de la 1,9 % la 1,8 % începând de la aceeași dată.

47 În această privință, nota din 29 aprilie 2016 menționează de asemenea că stabilirea datei de încadrare în muncă a reclamantei în sensul dispozițiilor tranzitorii introduse cu ocazia reformei din 2014 „implică faptul că, pentru perioada de încadrare în muncă ulterioară încheierii contractului cu EMSA [așadar, începând de la 1 iunie 2015], normele statutare aplicabile [reclamantei sunt tocmai cele în vigoare] la momentul începerii contractului” pe care aceasta din urmă l-a încheiat cu EMSA (a se vedea punctul 13 de mai sus).

48 În consecință, nota din 29 aprilie 2016 produce efecte juridice care afectează în mod definitiv și imediat situația administrativă a reclamantei, întrucât, prin această decizie, Comisia o exclude de la beneficiul regimului tranzitoriu instituit prin articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut, aplicându-i coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie și vârsta de pensionare astfel cum au fost modificate prin reforma din 2014. Pe de altă parte, împrejurarea că o asemenea decizie poate fi executată numai în viitor și că efectele sale sunt, prin urmare, reportate în timp este, în această privință, lipsită de pertinență (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 februarie 1979, Deshormes/Comisia, 17/78, EU:C:1979:24, punctul 10).

49 Astfel, nota din 29 aprilie 2016, care stabilește data de încadrare în muncă a reclamantei, este, într-adevăr, cea care o lezează, iar nu aplicarea acesteia în cadrul calculării viitoare a drepturilor sale de pensie la lichidarea lor în momentul pensionării definitive.

50 În plus, și spre deosebire de situația examinată în Hotărârea din 12 februarie 1992, Pfloeschner/Comisia (T-6/91, EU:T:1992:13, punctul 27), AAIC, sesizată cu cererea din 16 decembrie 2015, era obligată, în urma modificării raportului contractual de muncă al reclamantei, să adopte o decizie în care să precizeze dacă persona interesată beneficiază sau nu de dispozițiile tranzitorii prevăzute la articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut, în măsura în care AAIC dispunea de elemente de fapt referitoare la situația administrativă a reclamantei care erau certe și invariabile.

51 Prin urmare, data încadrării în muncă a reclamantei, pe care PMO a dorit în mod clar să o stabilească pe baza propriei interpretări a dispozițiilor tranzitorii aplicabile, și consecințele unei astfel de stabiliri în raport cu condițiile administrative anterioare acestei date ale reclamantei în calitate de afiliată la sistemul de pensii al Uniunii sunt de natură să afecteze în mod direct și imediat situația juridică a reclamantei (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 februarie 1979, Deshormes/Comisia, 17/78, EU:C:1979:24, punctele 10-17).

52 În consecință, în conformitate cu jurisprudența citată la punctul 43 de mai sus, răspunsul Comisiei la cererea din 16 decembrie 2015 constituie un act care lezează în sensul articolului 90 alineatul (2) din statut.

53 În consecință, excepția de inadmisibilitate invocată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la fond

Argumentația părților

54 Reclamanta, susținută de intervenientele, arată în esență că teza Comisiei potrivit căreia, ca urmare a schimbării angajatorului său, ea nu beneficiază de criteriile stabilite în dispozițiile tranzitorii prevăzute la articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut în ceea ce privește dobândirea drepturilor de pensie și vârsta legală de pensionare încalcă astfel nu numai aceste dispoziții, ci și principiul continuității încadrării în muncă și a carierei agenților din agenții, precum și principiile securității juridice, neretroactivității și egalității de tratament. În opinia sa, o asemenea teză este totodată contrară clauzelor contractului pe care l-a încheiat cu EMSA și dispozițiilor generale de aplicare ale EMSA din 25 martie 2015 referitoare la angajarea agenților temporari menționați.

55 Pe de altă parte, noua categorie a agenților temporari din agenții, care intră sub incidența articolului 2 litera (f) din RAA, ar fi fost creată de legiuitorul Uniunii tocmai cu scopul de a răspunde nevoilor specifice ale diferitor agenții europene existente, printre altele pentru a asigura caracterul atractiv al locurilor de muncă în cadrul unei piețe a locurilor de muncă vacante, denumită „interagenții”, favorizând astfel mobilitatea persoanelor interesate și garantând în același timp acestor agenți continuitatea locului de muncă și a carierei în cadrul mobilității.

56 În sfârșit, reclamanta și intervenientele au subliniat în ședință că toți funcționarii, agenții temporari și agenții contractuali angajați de Uniune intră sub incidența aceluiași sistem de pensii, uniform, al Uniunii. Domeniul de aplicare al dispozițiilor tranzitorii din anexa XIII la statut ar fi fost definit în mod clar. Acesta ar acoperi persoanele afiliate și care au plătit contribuții la sistemul menționat anterior datei de 1 ianuarie 2014. Schimbarea instituției, a organului sau a agenției nu ar avea, prin urmare, nicio incidență asupra acestei afilieri.

57 Comisia contestă această argumentație. Deși admite că articolul 2 litera (f) din RAA a creat o nouă categorie de agenți temporari cu scopul, printre altele, de a favoriza mobilitatea între agenții, agenții din agenții nu ar constitui totuși o categorie autonomă de agenți temporari. Acești agenți ar fi, dimpotrivă, supuși, asemenea celorlalți agenți ai Uniunii, fără a diferenția între categorii, dispozițiilor generale aplicabile ale RAA, cu excepția derogărilor specifice. Prin urmare, în stadiul actual al dreptului, principiul continuității carierei ar fi limitat în materia drepturilor de pensie și nu s-ar extinde în mod automat la condițiile de eligibilitate privind pensia și la calculul acesteia. O astfel de extindere nu poate fi, în orice caz, implicită.

58 Potrivit Comisiei, pentru a respecta obiectivul reducerii cheltuielilor administrative, urmărit în mod special de legiuitorul Uniunii, reforma din 2004 nu a eliminat toate obstacolele din calea „pieței interagenții”. Astfel, Regulamentul nr. 1023/2013 nu ar conține dispoziții exprese care să prevadă principiul continuității carierei agenților din agenții pentru calculul drepturilor de pensie.

59 Comisia susține, prin urmare, că nici ea, nici agențiile, nici agenții vizați nu ar putea, pe cale contractuală sau pe cale administrativă, să completeze obiectivele reformei din 2014 întemeindu-se pe o interpretare teleologică a articolului 1 din anexa la RAA, precum și a articolelor 21 și 22 din anexa XIII la statut. În realitate, o asemenea interpretare ar avea ca efect să reducă sau chiar să bulverseze parțial economiile bugetare urmărite de legiuitorul Uniunii, întârziind aplicarea noilor dispoziții ale articolului 77 din statut.

60 În ședință, Comisia a susținut că statutul nu prevede nici principiul continuității în materia drepturilor de pensie. Considerentul (29) al Regulamentului nr. 1023/2013 ar face referire la modul general la aplicarea treptată a noilor norme prin intermediul unor dispoziții tranzitorii. În această privință, în legătură cu drepturile de pensie, articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut, care ar institui criteriul „încadrării în muncă”, ar fi de altfel precise și nu ar avea lacune.

61 În plus, ca urmare a dublei lor naturi, de măsuri tranzitorii și de măsuri financiare, articolele 21 și 22 din anexa XIII la statut ar trebui, în consecință, să fie interpretate în mod strict, întrucât constituie o excepție de la principiul aplicării imediate a articolului 77 din statut și reglementează acordarea unui avantaj financiar.

62 Din această perspectivă, Comisia a arătat de asemenea, în ședință, că articolul 28 din anexa XIII din statut, care prevede că o ajustare actuarială a drepturilor de pensie dobândite de un agent al cărui contract era în curs înainte de 1 ianuarie 2014 are loc atunci când acest agent este numit funcționar după această dată, dovedește că, în lipsa unor dispoziții specifice precum cele ale articolului menționat, dispozițiile tranzitorii trebuie aplicate cu caracter general.

63 Or, în cazul specific al reclamantei, Comisia consideră, în primul rând, că, în conformitate cu principiul autonomiei administrative a instituțiilor europene, consacrat la articolul 335 TFUE, în special în gestionarea personalului acestora, reclamanta nu poate fi considerată o angajată a Uniunii, ci, începând de la cererea din 16 decembrie 2015, numai un agent al EMSA (Hotărârea din 21 ianuarie 2014, Van Asbroeck/Parlamentul, F-102/12, EU:F:2014:4, punctul 29). Altfel spus, întrucât agențiile Uniunii au personalitate juridică, agenții lor nu ar putea fi angajați în același timp de o agenție și de Uniune.

64 Prin urmare, Comisia apreciază că, având în vedere cadrul juridic aplicabil în speță, schimbarea angajatorului decisă de reclamantă a condus în mod necesar la o întrerupere substanțială a raportului său de muncă anterior și, prin urmare, la o discontinuitate în cariera acesteia. În această privință, articolul 55 din RAA, care permite agentului în cauză să își păstreze încadrarea și vechimea în grad și în treaptă, s-ar distinge de articolul 32 al treilea paragraf din statut, care prevede menținerea vechimii în treaptă în cazul unui agent temporar numit funcționar în aceeași instituție, „pentru care un anumit de grad de continuitate a carierei apare logic și natural”.

65 Potrivit Comisiei, principiul continuității carierei limitat și recunoscut la articolul 55 din RAA ar constitui numai o excepție de la regula generală potrivit căreia nu există o continuitate a carierei pentru agenții temporari care schimbă instituția sau agenția.

66 În al doilea rând, jurisprudența ar confirma inexistența unui „principiu al continuității încadrării în muncă” în ceea ce privește agenții temporari, un asemenea principiu existând, ca regulă generală, numai pentru funcționari, și aceasta în temeiul raportului statutar conferit acestora din urmă prin actul de numire. Articolul 8 din statut ar prevedea astfel, în mod specific, că funcționarul transferat într-o altă instituție „se consideră [că] și-a desfășurat cariera în cadrul Uniunii în cadrul acestei din urmă instituții”.

67 Astfel, în opinia Comisiei, în ceea ce privește agenții temporari, în Hotărârea din 16 septembrie 2015, EMA/Drakeford (T-231/14 P, EU:T:2015:639), departe de a recunoaște, în cazul schimbării angajatorului, o continuitate a carierei, instanța Uniunii a constatat numai continuitatea între mai multe contracte succesive identice în cadrul aceleiași agenții, în conformitate cu articolul 8 din RAA, care urmărește tocmai să prevină utilizarea abuzivă a contractelor pe perioadă determinată. Pe de altă parte, ar rezulta din Hotărârea din 29 aprilie 2015, Todorova Androva/Consiliul (F-78/12, EU:F:2015:37, punctele 51 și 53), că, dacă legiuitorul Uniunii nu ar fi prevăzut în mod expres aceasta, nu ar exista nicio continuitate administrativă în cariera unui agent temporar devenit funcționar. În ceea ce privește Hotărârea din 1 aprilie 2008, Maruko (C-267/06, EU:C:2008:179), aceasta ar confirma numai că drepturile dobândite definitiv în temeiul unui contract nu ar fi afectate de norma nouă și că principiul legăturii dintre remunerare și pensie ar fi astfel respectat. În sfârșit, Comisia adaugă că Hotărârea din 5 decembrie 2012, Grazyte/Comisia (F-76/11, EU:F:2012:173), confirmă că înainte de reforma din 2014 nu exista o protecție a agenților transferați de la o agenție la alta și arată că dispozițiile specifice referitoare la agenții din agenții nu sunt suficiente pentru a crea o veritabilă „continuitate substanțială” între contractele încheiate cu diferite agenții.

68 În sfârșit, pentru aceleași motive, Comisia susține că aplicarea noilor norme referitoare la coeficientul anual de acumulare a drepturilor de pensie, precum și la vârsta de pensionare nu aduce atingere drepturilor dobândite de reclamantă înainte de angajarea sa de către EMSA și nu aduce atingere nici principiilor securității juridice și neretroactivității (Hotărârea din 19 iulie 2016, Stips/Comisia, F-131/15, EU:F:2016:154, punctul 41). Pe de altă parte, în lipsa unei continuități substanțiale între locul de muncă al reclamantei la Frontex și cel la EMSA, aceasta nu ar suferi nicio discriminare în raport cu colegi care nu au schimbat agenția.

Aprecierea Tribunalului

69 Trebuie arătat că reclamanta, numită funcționar al Comisiei la 16 aprilie 2006, a intrat în concediu pentru interese personale (denumit în continuare „CIP”) de la 1 iunie 2012. La aceeași dată, ea a fost angajată ca agent temporar la Frontex, înainte de a încheia, în continuare, un contract cu EMSA, în anul 2015, respectiv după intrarea în vigoare a reformei din 2014, la 1 ianuarie 2014 (a se vedea punctul 9 de mai sus).

70 Pe de altă parte, înainte de a examina argumentele părților, trebuie amintit domeniul de aplicare *ratione temporis* și *ratione personae* al noilor dispoziții ale articolului 77 din statut, în special în lumina normelor de drept tranzitorii prevăzute în anexa XIII la statutul menționat.

– *Domeniul de aplicare* ratione temporis *și* ratione personae *al noilor dispoziții ale articolului 77 din statut introduse prin reforma din 2014*

71 Din punct de vedere temporal, trebuie arătat, cu titlu introductiv, că orice modificare legislativă se aplică, în principiu, efectelor viitoare ale unor situații apărute sub incidența reglementării abrogate, cu excepția unei derogări exprese prevăzute de legiuitor. Lucrurile nu stau astfel în ceea ce privește

situațiile apărute și constituite definitiv sub incidența reglementării precedente, aceasta instituind drepturi dobândite (Hotărârea din 13 octombrie 2015, Comisia/Verile și Gjergji, T-104/14 P, EU:T:2015:776, punctul 152).

72 În consecință, în ceea ce privește, în primul rând, domeniul de aplicare *ratione temporis* al noului articol 77 din statut, trebuie arătat că, contrar susținerilor reclamantei (a se vedea punctul 54 de mai sus), aplicarea imediată a acestui articol nu poate fi contrară principiilor securității juridice și neretroactivității.

73 Astfel, noul articol 77 din statut nu afectează nici drepturile de pensie dobândite la coeficientul de 1,9 % în temeiul activității prestate înainte de 1 ianuarie 2014, și anume înainte de intrarea sa în vigoare, nici drepturile funcționarilor și ale agenților care au solicitat să se pensioneze la vârsta legală de 63 de ani și a căror pensie a fost stabilită înainte de 1 ianuarie 2014 (articolul 24a din anexa XIII la statut). Astfel, pot intra în domeniul de aplicare al noilor norme introduse de legiuitorul Uniunii în cadrul reformei din 2014 numai situațiile care nu sunt încă definitiv constituite la intrarea în vigoare a acestei reforme, și anume drepturile de pensie care corespund activității prestate sub egida acestor norme noi, precum și pensionările ulterioare datei de 1 ianuarie 2014, în ceea ce privește funcționarii și agenții care nu beneficiază de un regim tranzitoriu.

74 În al doilea rând, în ceea ce privește domeniul de aplicare *ratione personae* al noului articol 77 din statut, trebuie arătat că, în cadrul reformei din 2014, legiuitorul Uniunii a prevăzut „norme tranzitorii care să permită aplicarea treptată a noilor norme și măsuri, garantând, totodată, respectarea drepturilor dobândite și a așteptărilor legitime ale personalului angajat înainte de intrarea în vigoare a acestor modificări ale [s]tatutului”, așa cum enunță considerentul (29) al Regulamentului nr. 1023/2013.

75 Astfel, în ceea ce privește în speță modalitățile de calcul al drepturilor de pensie, articolul 21 și articolul 22 alineatul (1) din anexa XIII la statut, aplicabile prin analogie prezentei cauze în temeiul articolului 1 alineatul (1) din anexa la RAA, precizează că funcționarii încadrați în muncă în perioada cuprinsă între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2013 au dreptul la un coeficient anual de acumulare a drepturilor de pensie de 1,9 % și, dacă au, precum reclamanta, vârsta de 45 de ani sau mai mult la 1 mai 2014, vârsta legală a pensionării sale este menținută la 63 de ani.

– Cu privire la noțiunea „încadrare în muncă”

76 În această privință trebuie arătat, în primul rând, că nici statutul, nici RAA nu definesc în mod expres noțiunea de încadrare în muncă prevăzută de dispozițiile tranzitorii menționate la punctele 74 și 73 de mai sus, ceea ce de altfel Comisia a confirmat de asemenea, în ședință.

77 Totuși, reglementarea aplicabilă în speță conține indicații sau chiar criterii suficient de clare și de precise care permit definirea conținutului noțiunii de încadrare în muncă în cadrul unei interpretări sistematice a acestei reglementări. În special, reiese din articolul 1 alineatul (1) din anexa la RAA, care face trimitere, în ceea ce îi privește pe ceilalți agenți, la o aplicare prin analogie a normelor prevăzute în anexa XIII la statut, că întreg personalul Uniunii, fără deosebire în funcție de natura raportului de muncă, statutar sau contractual, beneficiază în aceleași condiții de aceste norme tranzitorii.

78 Astfel, întrucât legiuitorul Uniunii a instituit în mod expres un regim tranzitoriu uniform în privința funcționarilor și a celorlalți agenți ai Uniunii, noțiunea de încadrare în muncă trebuie să primească o interpretare întemeiată pe aceleași principii precum raportul de muncă, indiferent că este de natură statutară sau contractuală, fără a aduce atingere însă luării în considerare a normelor din statut și din RAA care definesc regimul propriu fiecăreia dintre aceste categorii de personal.

79 Mai precis, potrivit jurisprudenței, noțiunea de încadrare în muncă trebuie interpretată ținând seama nu numai de formularea acesteia, ci și de obiectivele urmărite, precum și de sistemul instituit de statut și de RAA, în care se înscrie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 29 aprilie 2015, Todorova Androva/Consiliul, F-78/12, EU:F:2015:37, punctul 49).

80 În consecință, o interpretare strictă a dispozițiilor tranzitorii pertinente, a cărei necesitate este invocată în mod întemeiat de Comisie (a se vedea punctul 61 de mai sus), ca urmare a caracterului derogatoriu al acestor dispoziții (Hotărârea din 17 ianuarie 2013, Comisia/Spania, C-360/11, EU:C:2013:17, punctul 18) și a implicațiilor bugetare ale acestora (Hotărârea din 30 iunie 2005, Olesen/Comisia, T-190/03, EU:T:2005:264, punctul 48), nu poate fi totuși contrară obiectivelor urmărite de legiuitorul Uniunii, precum și sistemului instituit de statut și de RAA.

81 În speță, dispozițiile tranzitorii în discuție privesc domeniul specific al sistemului de pensii al Uniunii.

82 Or, sistemul de pensii al Uniunii, astfel cum este prevăzut de dispozițiile pertinente din titlul V capitolul 3 din statut, precum și de anexa VIII la acesta din urmă, este comun funcționarilor, agenților temporari și agenților contractuali ai Uniunii, indiferent de natura, statutară sau contractuală, a raportului de muncă.

83 [Astfel cum a fost rectificat prin Ordonanța din 22 ianuarie 2019] În special, articolul 2 din anexa VIII la statut, care cuprinde „[n]orme privind sistemul de pensii”, prevede că „[p]ensia pentru limită de vârstă se lichidează pe baza numărului total de ani de plată a contribuțiilor la sistemul de pensii ai funcționarului”. În această privință, articolul 3 din anexa menționată precizează în plus că, cu condiția ca persoana interesată să fi plătit contribuțiile la sistemul de pensii al Uniunii corespunzătoare duratei activității efectuate, „durata activității prestate în calitate de funcționar al uneia dintre instituții”, precum și „durata activității desfășurate în orice altă calitate, în condițiile stabilite de [RAA]” sunt luate în considerare la calculul anilor de plată.

84 Pe de altă parte, ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului, Comisia a confirmat că, în speță, reclamanta a contribuit la sistemul de pensii al Uniunii în mod neîntrerupt de la încadrarea sa în muncă mai întâi ca funcționar, apoi ca agent temporar recrutată de Frontex în anul 2012 și, în sfârșit, ca agent temporar recrutată de EMSA în anul 2015.

85 În consecință, ca urmare a raportului de muncă statutar dintre reclamantă și Comisie care există încă și deci ca urmare a menținerii afilierii sale la sistemul de pensii al Uniunii și în perioada CIP-ului său, angajarea persoanei interesate ca agent temporar mai întâi de către Frontex în anul 2012, apoi de către EMSA în anul 2015 nu poate fi considerată, în raport cu afilierea sa la sistemul de pensii menționat, o nouă încadrare în muncă, fără a aduce atingere, bineînțeles, eventualelor variații ale cuantumului contribuțiilor, legate de modificarea salariului său de bază în urma schimbării poziției sale administrative în CIP, de exemplu, sau în calitate de agent temporar angajat într-un grad superior celui deținut în calitate de funcționar în CIP.

86 Astfel, în această privință, în răspunsul menționat la punctul 84 de mai sus, Comisia a precizat de asemenea că, în conformitate cu articolul 41 din RAA, coeficientul de contribuție la sistemul de pensii al Uniunii (care este un procentaj din salariul de bază) „este același, indiferent că agentul este funcționar sau agent temporar”. Prin urmare, în cazul specific al reclamantei, chiar dacă, astfel cum arată Comisia, „salariul [său] de bază s-a modificat semnificativ, întrucât aceasta era funcționar de gradul AD 8 treapta întâi atunci când intrat în CIP pentru a lucra la agenția Frontex ca agent temporar de gradul AD 12 treapta a doua [și, ulterior, atunci când] a fost recrutată de agenția EMSA în gradul AD 12 treapta a treia”, totuși aceasta nu a încetat niciodată să rămână afiliată la sistemul de pensii menționat și să contribuie la acesta, tocmai în considerarea acestor salarii de bază diferite.

87 În aceste împrejurări, reclamanta, în pofida CIP-ului și a angajărilor sale ulterioare, mai întâi la Frontex începând de la data CIP-ului menționat și apoi la EMSA, a rămas pe plan administrativ și în special pe planul afilierii sale la sistemul de pensii al Uniunii un funcționar al Comisiei, la care a fost „încadrată în muncă” în anul 2006, devenind astfel funcționar al Uniunii. Astfel, potrivit articolului 1a din statut, „este funcționar al Uniunii în sensul prezentului statut orice persoană care a fost numită, în condițiile prevăzute de prezentul statut, într-un post permanent al uneia dintre instituțiile Uniunii, printr-un act scris al autorității împuternicite să facă numiri a instituției în cauză”.

88 În plus, trebuie arătat că, în cadrul general al statutului și al RAA, încadrarea în muncă a unei persoane în cadrul Uniunii nu poate decât să coincidă cu data la care această persoană începe, în temeiul unui act de numire, dacă este vorba, precum în cazul reclamantei, despre un funcționar (a se vedea articolul 1a, citat mai sus), să exercite funcțiile care îi sunt atribuite, și aceasta până la momentul în care un act administrativ egal și contrar intervine pentru a institui ceea ce statutul însuși califică, în capitolul 4, drept „încetarea raporturilor de muncă”.

89 În ceea ce privește funcționarii, constituie o astfel de încetare a raporturilor de muncă, de exemplu, actul de demisie (articolul 48 din statut), pensionarea în interesul serviciului (articolul 50 din statut), concedierea din motive de incompetență profesională (articolul 51 din statut), decizia de pensionare (articolul 52 din statut), decesul (articolul 47 din statut). În schimb, CIP nu reprezintă o poziție administrativă care conduce la o „încetare a raporturilor de muncă”.

90 În aceste condiții, chiar presupunând că reclamanta, care este, în urma intrării sale în CIP, încă funcționar titular al Comisiei, a făcut în același timp obiectul unei noi „încadrări în muncă” în momentul angajării sale la EMSA la 1 iunie 2015, atunci când reforma din 2014 era deja în vigoare, impactul acestei noi „încadrări în muncă” poate fi apreciat numai în raport cu cadrul și cu scopul specifice noilor dispoziții în materia stabilirii coeficientului de acumulare a drepturilor de pensie (1,8 %) și a vârstei de pensionare (66 de ani), scopul fiind ca „ noil[e] norme și măsuri [în materia drepturilor de pensie] [să se aplice] garantând, totodată, respectarea drepturilor dobândite și a așteptărilor legitime ale personalului angajat [de asemenea în cadrul agențiilor] înainte de intrarea în vigoare” a reformei din 2014.

91 Astfel, chiar dacă scopul normelor tranzitorii despre care este vorba a fost, desigur, și acela de a controla costurile bugetare aferente cheltuielilor administrative ale Uniunii, aceste norme nu pot, în orice caz, să aducă atingere drepturilor dobândite și așteptărilor legitime ale personalului, indiferent de categorie, care este „angajat” înainte de intrarea în vigoare a reformei din 2014 (a se vedea punctul 74 de mai sus).

92 Din această perspectivă, trebuie să se constate în acest caz că reclamanta, fiind încadrată în muncă în cadrul Uniunii fără întreruperea activității de la numirea sa în anul 2006 ca funcționar al Comisiei, și-a menținut în mod obligatoriu, pe tot parcursul raportului său de muncă cu Uniunea și în pofida poziției sale în CIP, afilierea la sistemul de pensii al Uniunii, astfel cum este prevăzută la articolul 83 din statut, și a contribuit la acest sistem de pensii potrivit contribuțiilor reținute din salariile de bază la care aceasta a avut dreptul, mai întâi în calitate de funcționar al Comisiei și, în continuare, fără întreruperea continuității, în calitate de agent al Uniunii, începând de la prima sa angajare, la Frontex, la 1 februarie 2012 și, ulterior, la EMSA, la 1 iunie 2015.

93 [Astfel cum a fost rectificat prin Ordonanța din 22 ianuarie 2019] În aceste împrejurări, trebuie, în consecință, să se concluzioneze că, în scopul aplicării măsurilor tranzitorii despre care este vorba, reclamanta trebuie considerată ca fiind „încadrată în muncă” în cadrul Uniunii între 1 mai 2004 și 31 decembrie 2013 și, întrucât a rămas angajată după această din urmă dată, are dreptul să beneficieze de condițiile stabilite de dispozițiile tranzitorii menționate privind, pe de o parte, coeficientul de acumulare a drepturilor de pensie de 1,9 % și, pe de altă parte, vârsta de pensionare de 63 de ani.

94 Pentru toate aceste considerente, motivele întemeiate pe încălcarea articolelor 21 și 22 din anexa XIII la statut trebuie admise, iar decizia atacată trebuie anulată fără a fi necesară examinarea celorlalte motive.

Cu privire la cheltuielile de judecată

95 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

96 Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să fie obligată să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de reclamantă, conform concluziilor acesteia din urmă.

97 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură coroborat cu articolul 1 alineatul (2) litera (f) din regulamentul menționat, organele, oficiile și agențiile Uniunii care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Intervenientele suportă, prin urmare, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a treia)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia Comisiei Europene din 16 aprilie 2016, confirmată prin nota Oficiului „Administrarea și Plata Drepturilor Individuale” (PMO) din 29 aprilie 2016.**

2) **Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de doamna Isabel Torné.**

3) **Agenția pentru Cooperarea Autorităților de Reglementare din Domeniul Energiei (ACER), Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex), Agenția Europeană pentru Gestionarea Operațională a Sistemelor Informatice la Scară Largă în Spațiul de Libertate, Securitate și Justiție (eu-LISA), Agenția Europeană pentru Siguranța Maritimă (EMSA), Autoritatea Bancară Europeană (ABE), Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA) și Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO) suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Frimodt Nielsen Forrester Perillo

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 14 decembrie 2018.

Grefier
E. Coulon

Președinte
S. Gervasoni